

Тегло отъ много умъ.

Смѣшенъ разказъ, по американски.

антониерътъ Михо бѣ седналъ прѣдъ кантона на едно дървено столче съ погледъ твърдѣ разсѣенъ. Въ ржка държеше знаменцето, съ което показваше, кога линията е свободна за влака и кога не е. Бай Михо бѣ обиколилъ донѣйдѣ по линията да надгледа пж-тя и скоро се бѣ завърналъ цѣлъ изпотенъ. Слънцето хубаво печеше, а и него бѣ го налегналъ такъвъ дебелъ мързелъ, че едвамъ се довлѣче до седалището си. Едва що седналъ, ето че при него се домъкна механджията отъ близката механа. Бай Подправановъ, така му бѣ прѣкора, бѣ дебелъ човѣкъ; дреха върху гърба си не можеше да търпи, а на главата му винаги се развѣваше смачкана широкопола шапка, зета отъ нѣкакъвъ италиянецъ за дългъ срѣщу изпитото вино. При тия двама приказвачи често поидваше и съсѣда кърпачъ, бай Данаилъ, човѣкъ сиромашъ, ала много работенъ.

Той издържаше дѣца въ града на училище, та макаръ много да се трудѣше, едвамъ можеше да смогне да прѣхрани кжщата си и да изпрати подръжка на дѣцата си. Този човѣкъ не обичаше да си губи врѣмето, ала сегизъ-тогизъ отиваше да сѣда при съсѣдитѣ на столчето, та слушаше новини отъ кръчмарина Подправановъ, който се броеше нѣщо като учителъ на посѣтителитѣ въ неговата кръчма